

Fără „kurtoskolac” la pomana postelectorală?!

Cezar
A. Mihalache

De data aceasta, Crin Antonescu a spus un mare adevăr! Da, USL are nevoie de toate voturile posibile pentru a-și asigura o reprezentare parlamentară majoritară astfel încât UDMR să nu mai aibă posibilitatea să șantajeze viitoarea guvernare. De fapt, și ARD și-ar putea asuma o asemenea declarație politică. Nu o face, însă, pentru că, fiind vorba de o aglutinare de formațiuni care vor emite, dacă alegerile vor fi carecumva câștigate de portocalii de diferite nuanțe, zeci și zeci de pretenții, oricum nu va mai conta dacă la masa șantajului se vor mai găsi și maghiarii. În plus, cu ce obraz s-ar mai putea duce Traian Băsescu în secuime după o astfel de declarație?!

Or, prin remarca sa, corectă din punct de vedere al strategiei politice, președintele PNL a reușit să dea la iveală marea frământare a maghiarilor: care va fi situația lor în cazul în care, pentru întâia oară de când jonglează pe lângă arcul puterii, de orice culoare ar fi fost el, guvernantii nu vor mai avea nevoie, în condițiile asigurării majorității parlamentare, de prezența UDMR? Iar Uniunea este conștientă de statutul ei precar, drept pentru care, deși ne plânge de milă vizavi de dezastrul politic care s-ar produce în situația în care am retrăi istoria majorităților politice din anii 90, când, existând majorități absolute, de peste doua treimi, „s-au întâmplat lucruri urâte și nenorociri”, formațiunea se pregătește în fapt și pentru o asemenea situație. A început încă de la alegerile locale când, pentru întâia oară, a ieșit din aria geografică clasică de infiltrare cu pioni, ajungând în județe în care etnicii maghiari se numără pe degetele de la o mână.

Acum, după ce societatea a acceptat atât de ușor extensia obraznică a UDMR, județ cu județ (desigur, dacă ar fi reușit să impună regionalizarea în

propria-i viziune, acest exod politic ar fi fost cu mult mai rapid), formațiunea nu a avut nici o jenă în a-și desemna candidați la parlamentare pentru toate colegiile din țară. Și a făcut acest lucru având ținte precise.

În primul rând, pentru a ne flutura, după alegeri, faptul că a avut o acoperire politică națională, ceea ce, pentru mințile îngustate de revizionism, echivalează cu o dovadă a prezenței unguștii la nivel național. Vom asista în acest fel la emiterea unor noi pretenții. Mai ales dacă megastructurile politice USL și ARD nu vor reuși să asigure o majoritate absolută, iar UDMR va ajunge din nou într-o situație favorabilă...

Apoi, profitând de aberanta lege electorală, UDMR a pus la loteria nominalului „bilete” (recte, candidați!) pentru toate colegiile, fiind imposibil ca formațiunea să nu obțină un număr semnificativ de mandate la redistribuire. Poate chiar mai multe în colegiile din afara zonei tradiționale de acțiune, acolo unde acum trebuie să împartă electoratul etnic cu alte formațiuni politice maghiare! Și cum să nu-și fi sporit șansele când, pentru a da numai un exemplu, chiar și la Brăila s-au înregistrat opt candidaturi la parlamentare din partea UDMR?!

Și nu în ultimul rând, este posibil ca uniunea să-și pregătească chiar ieșirea din starea de anormalitate juridică pe care, în lipsa mecanismelor de șantaj date de prezența la putere, s-ar putea să nu se mai bazeze. Pentru că, deși se știa foarte bine că UDMR este o prezență neconstituțională pe eșichier, nefiind înscris ca partid politic la tribunal, toate formațiunile au acceptat acest compromis pentru a compensa, în parlament, prin intermediul voturilor maghiarilor, neșansa de a nu fi avut o majoritate confortabilă.

Astfel, este posibil ca tocmai acele partide să pună în discuție, după alegeri, statutul juridic al UDMR. Maghiarii sunt conștienți de situația în care pot ajunge, iar prin de-

semnarea de candidați în toate colegiile, într-o acoperire „națională” dată de porțițele lăsate în mod voit de PDL în legea electorală, prin care s-a ajuns să avem candidaturi în locuri în care anumiți indivizi și anumite formațiuni nu aveau dreptul moral să se găsească acolo, UDMR ar putea pregăti acoperirea de semnături necesară pentru înscrierea la tribunal. Căci, din clipa în care uniunea și-a prezentat candidați pentru toate colegiile din țară, fără ca românii majoritari să conteste această aberație, apariția ulterioară a listelor cu semnături la nivel național pentru înscrierea la tribunal ca... Partidul Democrat Maghiar din România, după cum cere legea, nu ar mai putea fi pusă sub semnul unor întrebări firești.

Am fi putut stopa însă infiltrarea politică maghiară la nivel național? În mod cert, da! Dar pentru asta ar fi trebuit creat un cadru electoral în care românii să aibă și ei posibilitatea de a candida în masă.

Din păcate, cum actuala lege electorală (pitrocită de PDL pentru a servi clar scopurilor maghiare) încalcă flagrant Constituția, în speță dreptul de a fi ales, prin condiționarea înscrierii în alegerile parlamentare de depunerea unui depozit financiar la Autoritatea Electorală, era firesc ca românii, săraci și chivernisiți cu niște bani care echivalează poate cu venitul lor pe un an, să stea deoparte.

Și nu au fost puține cazurile în care formațiunile românești mai mici au trebuit să apeleze chiar și la „mica publicitate” în încercarea de a găsi candidați dispuși să riște banii ceruți de Statul Român pentru dreptul lor constituțional de a candida!

Deturnarea judecăților

Iulian
Chivu

Zilele trecute, un juralist de televiziune, destul de apreciat, nu a mai avut răbdare și a spus-o pe șleau, în direct: Doar proștii vă ascultă, domnilor! Ca să ne ferim de ambiguitate, omul se referea la telespectatorii unui alt post de televiziune slujit de jurnaliști suspectați de a fi implicați în afaceri oneroase și care fac politica unor moguli de presă destul de controversați și ei. În definitiv, jurnaliștii știu bine care este prețul politicii editoriale și, cei care acceptă, își vând conștiința profesională fără prea multe negocieri: carieră, în fond, se poate face și de o parte și de alta a baricadei, mai ales la noi.

Tot așa se poate face și politică. Cel mai elocvent exemplu ni l-au dat în primăvară migratorii din PDL, iar cu mai mult de zece ani în urmă cei peste 20 de primari teleormăneni care au trecut din partidul lui Petre Roman în cel al lui Ion Iliescu în frunte cu Liviu Nicolae Dragnea. Teleormanul, acest județ al sărmanilor care, pe timpul partidului unic, era anticamera Comitetului Central (aici erau testați viitorii miniștri ai lui Nicolae Ceaușescu și tot aici era batalionul lui disciplinar), rămâne încă recuperatorul roșu al criptocomunismului și al unora de talia lui Șerban Mihăilescu ori s-a oferit pe aceeași tavă stângistă altora drept nadă pentru interesele județului, dar și ca trambulină de lansare a unor veleitari locali. Și dacă nu s-ar fi întors la vatră, poate că aici ar fi candidat și Victor Ponta. Terenul pregătit pe temeiul sărăciei și al credulității electoratului de Liviu Nicolae Dragnea dispune de o majoritate confortabilă pro-PSD, în umbra căreia abia că mai este loc pentru doi sau trei parlamentari liberali; cât pentru opoziție, mai mult iluzii.

Dacă în anii 1992-1996 (încă și în 1996-2000) aici opțiunea promonarhistă ar fi fost o alternativă productivă, nădejdele spulberate de Ion Iliescu prin impetuoșitatea securistocomunistă refulată în PDSR

nu au putut fi adjuocate de stânga, ci de PNTCD, de PNL și UFD. Astăzi, opțiunile de dreapta, în mai tot sudul țării și în est sunt debusolate la nivelul lor majoritar și doar elitele știu ce au de votat.

Facilitatea unei majorități de stânga a opțiunilor electorale în această parte de țară e cu greu contrabalansată de electoratul ardelean, preponderent de dreapta. Văzând aceste mișcări sociologice, jurnalistul de televiziune despre care vorbeam concluziona cu amărăciune: Doar proștii vă ascultă, domnilor! Trecând pe celălalt post de televiziune, am urmărit cu interes discursul electoral nedisimulat al analiștilor politici de acolo. Ei presimt că Traian Băsescu nu mai este o țintă productivă, mai ales după eșecul suspendării din vara aceasta, iar incertitudinile privind supraviețuirea USL după alegeri îndeamnă la facilitarea unui număr cât mai mare de colegii adjuocabile de PSD, UNPR și PC. Discursul propagandistic promovat de jurnaliștii acestui post de televiziune precum și de politicienii sprijiniți în competiție pe această frecvență se întemeiază pe o serie de erori intenționate ale relevanței de genul ipotezelor ad hoc, al atacurilor la persoană și nu la argument, cu manipulare emoțională prin ridiculizarea oponentilor, cu argumentare negativă etc. Cauzalitatea, ca principiu logic, deturnează judecățile prin istoricismul selectiv, prin divizarea illogică a realității sau prin referenți formali din legislație și legalitate (invocarea acestora ca trebuință inalienabilă de siguranță), cu esențializări colaterale, cu abstractizări și sentințe.

Raportând un astfel de discurs la realitățile sociologice atât de acutizate ale României de azi și mai ales ale românilor, se distinge greu la nivel mediu (mediocru, mai precis) lipsa de demnitate a unui astfel de discurs politic, de un pragmatism evident, dar nu tot atât de necesar. Și nu mi se pare periculos că doar proștii ascultă, ci mă tem ca nu ei să fie și covârșitori.

Salvarea României prin credință activă

Sorin
Andrei

Am o bună și dragă prietenă, se numește Păuna MANEA, zisă Paula. Se trage din neam de legionari: tatăl – legionar (primar legionar), sora – legionară, fratele – simpatizant legionar, cumnatul – legionar (Dumitru CRISTEA, cel care a scos din pușcărie, în minte, peste 300 de poezii d'ale lui Radu GYR și Nichifor CRAINIC). Dumneaei, desigur, legionară (fostă Consilier Politic al Partidului Total pentru Țară). Mai alaltăieri, în perioada Sfinților Dumitru, pleacă Doamna Paula în pelerinaj la moaștele de la Patriarhie. Ajunge acolo, se așează la rând și, pâna la moaște, așteaptă în picioare vreo 15 ore (puțin, zice dânsa, în comparație cu alții care au așteptat peste 24 de ore!). În fine, se roagă, sărută moaștele și vine acasă, firește, cu "bateriile încărcate la maxim".

Povestindu-ne însă cum a fost pe acolo, dumneaei ne spune că, de fapt, marea bucurie sufletească îi este dată nu atât de reușita de a se ruga respectivilor sfinți, cât de comportamentul celor câteva zeci de persoane aflate în proximitatea dânselor la rândul cu pricina. Oamenii aceștia, între care s-au instalat aproape instantaneu niște relații absolut ortodoxe, cu toate că deabia se mai țineau pe picioare erau aproape fericiți și, culmea, după trecerea prin fața sfințelor moaște parcă tot ar mai fi rămas acolo împreună. Membrii acestui minuscul grup au început rapid să facă schimburi diverse între ei (mâncare, haine groase, băuturi calde, medicamente, etc), au început să-și povestească atât bucuriile cât și necazurile, au început

să-și acorde diverse sfaturi plus, lucru cel mai important, și-au trăit aceste nu puține ore într-o adevărată emulație a jertfei. Mai devreme sau mai târziu fiecare dintre ei, în felul lui, ar fi putut ieși din rând "strecurându-se" direct în fața sfinților. Și totuși, în ciuda vârstelor lor destul de înaintate și a diverselor probleme de sănătate ce le aveau, nu au făcut-o. Explicația general-valabilă a fost doar una: "Păi, dacă nu stăm așa, chinuți, la rând, JERTFA noastră în ce ar mai consta?"

Jertfa deci, atât cât a fost, i-a umplut inima de mulțumire și bucurie Doamnei Paula. Și știți de ce? Pentru că dumneaei, aparținătoarea unei, cum am văzut, puternice vâne legionare, constată faptul că totuși în această țară nu au pierit cu totul "oamenii de omenie" (vorba cărturarului și teologului Gheorghe RACOV-EANU, discipol de-al lui Nae IONESCU, cel care în lucrarea "Mișcarea Legionară și Biserica" realizează cea mai lămuritoare distincție între "omul Evangheliei, sfânt și desăvârșit" și cel "bun", sau "de omenie" care poate apuca și el pe calea parcursă deja de primul).

Și uite așa, pe lângă cei direct participanți la pelerinajul de la Patriarhie, ne putem și noi bucura de acest fapt. Cu toate că n-am fost acolo, cu toate că foarte mulți dintre cei peste 100.000 de închinători s-au comportat, iarăși, aberant, iată că mai există, totuși, o rămășiță (și la noi, la români, nu numai la... alții). Și dacă numai într-un astfel de grup, solidarizat instantaneu, au fost câteva zeci de oameni de omenie, păi atunci din suta aia de mii or fi fost, probabil...

Acuma numărul acestora numai Dumnezeu îl știe, dar în țară, în toată țara asta,

câți or fi? Vedeți? De aici vine bucuria și speranța noastră. Pentru un om care-și trăiește cea mai mare parte a vieții printre indivizi segregati în două mari găști, unii care-șiucid propriul popor (politicienii, adică) și alții care se lasă, fără pă sare, uciși, o astfel de veste este un puternic imbold spre nădejde și acțiune.

De foarte multe ori m-am întrebat dacă Dumnezeu chiar dorește ca Neamului Românesc să i se cam pună, pe aici pe undeva, punct. Și după cum merg treburile în țară nimic nu ne face să credem că aceasta nu se va întâmpla. În același timp însă mi-am amintit că unii dintre greii noștri duhovnici ne-au învățat că neamul ăsta are o misiune. Și dacă are o misiune aceasta e de factură duhovnicească. Și dacă e așa atunci va fi nevoie, că altfel nu se poate, de jertfă; jertfă în fel și chip, dar jertfă. Și iată-i, pe cei ce fac parte din rămășiță, cum mătură poteca către misiunea cu pricina.

Într-adevăr asta e o veste de maximă bucurie. Deși pare așa, la prima vedere, ca fiind ceva banal, faptul că oamenii aceia, care se și ajutau dezinteresat între ei, simt nevoia să jertfească ceva, acolo, cât de mic (pentru cei nu foarte tineri, însă, statul în picioare și în frig câte 15 – 20 de ore, într-o ordine desăvârșită, numai ușor nu este), este dovada că miezul din care poporul va putea renaște, există.

Gândiți-vă, dacă ar fi avut posibilități materiale necesare deplasării, câți români ar fi fost acolo și s-ar fi comportat așa? Câteva sute de mii? Cel puțin. Deci, iată miezul. Dacă pentru cincizeci de drepti Dumnezeu cruța Sodoma, oare pentru aceștia nu va cruța și România? Să sperăm. De fapt,

să nădăjduim.

Dar să mai facem și noi câte ceva, că vorba aia, Domnul îți dă, dar nu-ți bagă și-n traistă. Asta pentru că protagoniștii noștri, mai toți, afirmă faptul că singura bucurie ce le-a rămas în viață este credința, comuniunea în Domnul Christos. Ah, că aceasta este, de departe, cea mai mare și importantă bucurie posibilă, de acord, dar de ce trebuie ca ei (noi) să fie privați de celelalte mulțumiri mărunte ale vieții? De ce trebuie ca o clasă politică de îmbuibăți, corupți până în măduva oaselor, să-și ducă la moarte propriu-i popor?! Sau, nu cumva poporul o duce atât de greu pentru că este criză? Păi dacă este criză, să fie pentru toți! Cât de drept este, cât de moral și în primul rând cât de creștinește ca politicianul să câștige zeci, iar unii chiar sute de mii de euro pe lună, iar poporeanul să ducă familiei sale trei sute de euro pe lună?

I-am văzut și auzit pe mulți dintre pelerinii acestui an rugându-se pentru bună-stare materială, pentru păstrarea locurilor lor de muncă, pentru sănătatea pe care nu și-o mai permit de mult a și-o cumpăra, în concluzie pentru rezolvarea problemelor lor sociale atât de împovărătoare. Corect, fără Dumnezeu nu putem face nimic, dar oare Dumnezeu va face ceva fără noi?! Nu că n-ar putea atâta timp cât a făcut cerurile și pământul, dar poate n-o vrea! Păi stăm noi în sufragerii, la televizor și suduim iar a doua zi mergem la vot și, de douăzeci și doi de ani, votăm cu aceeași criminali pe care ieri îi acuzam!!! Asta nu e nici pe departe atitudine ortodoxă. Stăpânirea trebuie respectată și chiar apărată atunci când lucrează spre binele celor pe care îi stăpânește. Până atunci însă

ea trebuie înlocuită, dar cu cine?!

Iată însă o variantă. Ce părere aveți dacă toți oamenii de omenie din România s-ar solidariza, în interiorul unui partid sau al unei fundații, etc și ar începe să ia poziție împotriva acestor criminali economici care de peste douăzeci de aniucid, în fiecare zi câte puțin, țara în care ei, poporeni, s-au născut și-n care prin viața lor încearcă să-și agonisească mântuirea? Pentru că miezul, după cum am văzut, există dar e împrăștiat iar dușmanii neamului sunt de o solidaritate ieșită din comun. Ei uniți – noi răsfirați, ei acționează exclusiv în interesul lor – noi răbdăm și ne uităm la ei, ei ne mint în permanență cu un tupeu de neimaginat – noi ne ducem și îi votăm! Apoi mergem, ne rugăm, după care reluăm tot acest ciclu. Dacă o mai ținem așa cel puțin suntem conștienți că vom rămâne, curând, și fără rugăciune? Ecumenizăm biserica, masonizăm clerul (în special ierarhii), eliminăm icoanele din școli, predăm orele de religie cu profesori suplinitori calificați în biologie, îi aducem pe preoții dedicați la sapă de lemn pentru a-i rupe de trăirea lor exclusiv duhovnicească, etc.

Și cine este direct răspunzător de toate astea? Politicul, dragi cititori. Politicul acesta post-decembrist atât de strâmb care a strâmbat după el o țară fostă cândva creștină și naționalistă.

Și cine s-o reîndrepte dacă nu oamenii ei de omenie! Ei sunt aici, prezenți, trebuie doar să se solidarizeze și să acționeze. Cu credință și nădejde în Dumnezeu.

Abject: FACIAS instigă la cenzură!

legislație încă amiguă, vizând site-urile care distribuie filme fără drepturi de proprietate.

Există, cu alte cu-

o legislație explicită privind manifestările fasciste, naziste și anti-semite, precum și privind negarea Holocaustului. Această legislație

soanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, confirmată prin Legea 107/2006. Acest edificiu legislativ este incompatibil cu acceptarea senină, fără reacție, a unor publicații online de propagandă legionară, nazistă și anti-semită explicită, în care negarea Holocaustului este o regulă ce poate merge chiar până la promovarea acestuia. Acest conținut este considerat insultător atât de cetățenii evrei din România, cât și de românii care trăiesc astăzi în Ierusalim, Tel Aviv sau Haifa", se poate citi în scrisoarea deschisă a FACIAS.

Iată și „listă neagră” a acestor site-uri:

www.ioncoja.ro,
www.frontpress.ro, www.deveghepatriei.wordpress.com,
www.listanationala.ro,
www.cahalul.wordpress.co,

www.horiasima.ro, www.mis-carea.net, www.codreanu.ro,
www.blog.nouadreapta.org,
www.stefanbolocan.wordpress.com,
www.apologeticum.wordpress.com,
www.iudaismul.blogspot.ro,
www.ortodoxiesauoarte.wordpress.com,
[conturile Youtube](http://www.conturileYoutube.com) „Fan Ion Antonescu” și „Corneliu Zelea Codreanu”,
www.antisionism.blogspot.ro,
www.bisericasecreta.wordpress.comdar.

Națiunea își exprimă stupefacția față de această instigare la cenzură și este alături de toate site-urile incriminate de o organizație care apără cetățenii... „IMPOTRIVA ABUZURILOR STATULUI”.

Într-o scrisoare deschisă adresată mai multor instituții din România (Consiliul Național al Audio-Vizualului, Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Anti-Semitismului, Parlament), dar și Procurorului General și Șefului Poliției, președintele Fundației pentru Apărarea Cetățenilor împotriva Abuzurilor Statului (FACIAS), Ovidiu Alexandru Raetchi, solicită implicarea activă a acestora pentru închiderea site-urilor "de propagandă legionară, nazistă și anti-semită explicită", "în care negarea Holocaustului este o regulă ce poate merge chiar până la promovarea acestuia".

"În cursul săptămânii trecute opinia publică din România a urmărit implicarea CNA și a Poliției Române într-un domeniu cu

vinte, premise pentru a ridica o problema care – deși lipsită de un conținut comercial semnificativ – are o valoare simbolică și morală majoră. După cum știți, România are

are la baza OUG nr. 31 din 13 martie 2002 privind Interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului per-

Manualul de istorie a secuilor și omisiunile menite să creeze imaginea unui grup etnic compact

Ioan
Lăcătușu

Manualul de Istoria Secuimii editat de consiliile județene Harghita și Covasna, pe lângă numeroasele informații referitoare la principalele evenimente, instituții, personalități, mituri și legende referitoare la istoria secuilor și maghiarilor din fostele scaune secuiești, are ca principală caracteristică o regretabilă și nepermisă omisiune, respectiv nepunerea în evidență, în spiritul adevărului istoric, a numeroaselor și durabilelor relații și interferențe ale secuilor cu românii.

Locuind împreună cu românii și înconjurați din toate părțile de către aceștia, secuii au avut relații multiple economice, sociale, politico-militare, atât cu românii din sud-estul Transilvaniei, cât și cu cei din Moldova și Țara Românească (Muntenia), înregistrându-se în permanență o circulație asiduă cu deplasări de populație dintr-o parte și alta a munților, prin pasurile Tulgheș, Bicaz, Ghimeș, Oituz, Buzău, realitate pusă în evidență în documente, ca și în antroponime și toponime. Rezultatul acestei conviețuiri a condus la numeroase interferențe și similitudini privind "locuința, felul de lucru, îmbrăcămintea și alcătuirea fizică" a secuilor și românilor.

Conviețuirea de secole a românilor și a secuilor a facilitat circulația motivelor și temelor folclorice, a miturilor, ajungându-se la numeroase similitudini. Unele dintre ele sunt atât de izbitoare încât la apariția în 1863 a uneia din primele culegeri maghiare importante de poezii secuiești "Vad rozsak" (Trandafirii sălbatici), de Kriza János (1811-1875), culegătorul a fost de-a dreptul acuzat că a plagiat din poezia populară română, publicând o culegere de traduceri. În final s-a ajuns la concluzia că nu era vorba de un plagiat literar comis de Kriza János, "vinovatul" fiind similitudinile/interferențele dintre folclorul românesc și cel secuiesc, care sunt atât de importante, încât uneori pot crea confuzii, ca și cea menționată.

Versiunea maghiară a Mioriței a fost culeasă de Domokos Pál Peter, în anul 1937, din localitățile Lemnia și Poian, județul Covasna, așezări aflate în vecinătatea cunoscutelor centre ale păstoritului transhumant – Brețcu, Zăbala, Covasna, ceea ce dovedește un contact intens și nemijlocit între cele două culturi populare, așa cum rezultă din variantele Vicleemului secuiesc. Alte elemente, în acest sens, sunt cele referitoare la: "domnia casei de lemn în patru ape" în perimetrul de azi al județelor Harghita și Covasna, model regăsit în toată țara; "arta meșteșugită de a lucra lemnul",

împrumutată de secuii de la români împreună cu temele tradiționale (ornatul geometric românesc, întâlnit la secuii împreună cu floarea și în special laleaua); similitudini privind poarta secuiască și cea românească; împodobirea pereților cu țesături și alesături și multe astfel de elemente, sesizate de Grigore Antipa, cu ocazia unei vizite făcute la Muzeul din Sf. Gheorghe. "Aici găsim un foarte bogat material asupra etnografiei secuilor – care tocmai dovedește o mare asemănare și deci o veche comunitate de viață cu românii". În volumul "Arhitectura de lemn din Transilvania", de Ioana Cristache Panait (lucrare premiată de Academia Română), sunt prezentate alte argumente convingătoare despre "domnia casei de lemn în patru ape" în perimetrul de azi al județelor Harghita și Covasna, model regăsit în toată țara. Casele și anexele gospodărești din arealul la care ne referim "constituie documente istorice ale originii etnice ale autohtonilor relevate de Nicolae Iorga și apoi de studiile riguroase ale lui Sabin Opreanu".

Datinile secuilor de la nașteri, nunți și

înfirmări, credințele deșarte, practicile lor religioase au multe similitudini cu cele ale românilor. Prezentând o multitudine de "împrumuturi de obiceiuri și cuvinte românești" preluate de secuii de la români, practică existentă până și după 1918 în unele sate cu populație mixtă în care feciorii și fetele "legau un fel de frăție între ei, până la moarte, numindu-se fărtați și surate".

Vorbind despre specificul formării și existenței localităților din sud-estul Transilvaniei, autorii nu menționează denumirile localităților purtând toponime românești de orig-

ine dacică (Bârzava, Buzău, Turia etc.), de origine latină (Aita, Aninoasa, Cașin, Ciba, Plăieși ș.a.), de origine slavă și slavo-română (peste 30 de localități, printre care: Covasna, Cernat, Dobârlău, Lisnău, Vârghiș, Jolotca, Homorod, Toplița, Zagon, Zăbala ș.a.)

Nu este evidențiat faptul că așezarea geografică în vecinătatea Moldovei și Munteniei a avut o influență constantă, complexă și profundă asupra întregii fizionomii a societății secuiești. Secuii au trebuit să trăiască în bune relații cu populația românească ce îi înconjura, iar viața lor economică și chiar politică a trebuit relaționată cu acești vecini cu care coexistau firesc și pașnic.

Eludând adevărul istoric prin omisiune, autorii manualului nu menționează nimic despre conviețuirea româno-secuiască care datează din 1234 și se referă la „Episcopatul cumanilor”, despre episodul în care românii și secuii au acționat împreună împotriva invaziile tătarilor, din 1241-1242, despre însemnările cronicarului Simon de Keza (1282-1283), sau despre cooperarea româno-secuiască și numeroasele și

profundele legături ale secuilor cu românii din Transilvania, Moldova și Țara Românească, în întreg Evul Mediu.

Aspectul principal al acestor relații vechi și strânse, dintre secuii și români, l-a constituit fenomenul de mare importanță istorică al secuizării (maghiarizării) unei considerabile părți a populației românești din zonă, realitate pusă în evidență de lucrările de specialitate. În manual, însă, nu se vorbește nimic despre secuizarea românilor prin nume, prin religie, prin politica sistematică de maghiarizare, despre pierderea identității românești, despre marginalizarea românilor, despre oropsirea lor, despre felul cum au fost siliți acești români să plece ori să devină „buni maghiari” și „buni români” (Academician Ioan Aurel Pop). Din cele 10 valuri de asimilare imediată și de alungare a românilor din „secuime”, puse în evidență de academicianul Nicolae Edroiu, cinci sunt înregistrate între 1850 - 1992, fiind relevate clar de recensămintele moderne, fie că ele au fost efectuate sub administrație austriacă, ungurească sau românească.

Despre drama deznaționalizării românilor din fostele scaune secuiești, despre fenomenul "Bodogaia", localitate unde în secolul al XVIII-lea erau două biserici românești: una Ortodoxă și alta Greco-catolică, autorii manualului nu suflă o vorbă, așa cum nu menționează comunitățile din județele Covasna și Harghita care, în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea aveau o populație românească numeroasă, iar astăzi este drastic diminuată sau chiar dispărută, așa cum este cazul localităților Ghelinta, Micfalău, Bixad, Belin, Lisnău, Cernat, Joseni, Plăieșii de Sus, Merești, Lăzărești, Ocland, Frumoasa, Mihăileni etc.

Preocupați a prezenta istoria unei zone monoetnice maghiare, a unui „bloc compact secuiesc”, eludând adevărul istoric, autorii nu pomenesc nimic despre personalitățile românești născute în sud-estul Transilvaniei, elite locale, regionale și de valoare națională, de o mare diversitate socio-profesională, din rândul cărora

menționăm: opt ierahi ai Bisericii Ortodoxe Române (patriarhul Miron Cristea, mitropoliții Nicolae Colan și Alexandru Nicolescu și episcopii Justinian Teculescu, Veniamin Nistor, Emilian Antal, Sofian Brașoveanu și Ignatie Mureșan), scriitori, publiciști, oameni politici (Octavian Codru Tăslăuanu, Ghiță Popp, Romulus Ciofleac, Horia Teculescu ș.a.), profesori universitari, cercetători, protopopii-cărturari, ieromonahi, autori de manuale școlare, militari, artiști, sportivi de performanță etc.

Făcând abstracție de faptul că realitatea etno-demografică din județele Covasna și Harghita nu este de departe imaginea unui grup etnic compact, autorii nu abordează problema populației de romi, populație care potrivit unor studii demografice depășește 10% din totalul populației județului Covasna și 5% din cea a județului Harghita.

Din aceleași considerente, care nu au nimic cu deontologia unor autori de manuale școlare, nu se specifică faptul că în județele Covasna și Harghita există un număr însemnat de persoane cu dublă ascendență identitară, membri ai familiilor mixte. Numai la recensământul din 1992, în județul Covasna existau 2724 familii mixte, iar în județul Harghita 2960 de asemenea familii. Autorii nu se gândesc ce drame pot provoca în aceste familii politica lor și a celor care i-au pus să scrie astfel, de a crea cu orice preț o himeră a unui bloc etnic pur maghiar în zonă.

Sunt doar câteva exemple despre gravele omisiuni ale unei lucrări destinate elevilor de etnie maghiară din județele Covasna și Harghita, din ciclul gimnazial, carte editată din fonduri publice, și care, prin conținutul și mesajul său antiromânesc aduce grave prejudicii, pe termen mediu și lung, unei conviețuiri interetnice normale, într-un spațiu multiethnic și pluriconfesional, unde fiecare poate să-și respecte istoria, cultura, credința, tradițiile și valorile moștenite de la înaintași și să-și afirme identitatea proprie.

De la Jeffrey „neoașul” la recuperatorul colonist

Cezar
A. Mihalache

Fondul a mai făcut un pas în trecerea de la implicarea „din umbră” la afișarea fățișă a impunerilor sale de tip colonial. Iar imaginea instituției, frumos ambalată până acum pentru public, este pe cale să se schimbe radical, fiind pe cale să aflăm, mai bine pus, să conștientizăm, un adevăr în fața căruia am închis neglijent ochii. Faptul că România a fost și este tratată ca o colonie.

În fapt, aidoma unui cămătar în frac, în perioada semnării de angajamente și a plusării spre împrumuturi tot mai înrobitoare, FMI și-a arătat doar latura „ispititoare”. A dat dovadă de o răbdare incredibilă față de neputințele, frustrările și capriciile guvernanților noștri, a trimis la București un reprezentant menit să inducă o stare de relaxare prin abordările sale „umane” (pentru că nu trebuie să ne închipuim că Jeffrey Franks a învățat boabe de română doar pentru a-și condiționa propria-i experiență de viață ori că mai marii instituției nu aveau habar de zaiafeturile la care se dădea solul lor în cel mai pur stil neoaș), în genere, instituția a făcut orice pentru a schimba imaginea și gustul amar pe care le-au lăsat experiențele anterioare ale românilor cu FMI.

Și a reușit în mare măsură, Jeffrey Franks dovedindu-se o piesă esențială în crearea unei imagini în care FMI trebuia să apară ca o instituție prietenoasă. Cel puțin până la subordonarea clientului prin ratele de împrumut.

Când a venit vremea rambursărilor, lucrurile s-au schimbat însă radical. „Neoașul” Jeffrey a fost retras, iar în locul lui a fost trimis ca șef al misiunii FMI un supraveghetor rece, gata să dea la iveală la primul semn de nesubordonare manșetele de recuperator-executor. Fără prea multe politețuri, România a fost izgonită de la cafeluța ordonatorului anterior de tranșe într-o antecameră a compartimentului de avertismente, preavize și înștiințări. O antecameră în care, chiar dacă am reușit să restituim primele tranșe la timp, suntem ținuti sub o continuă presiune. Iar faptul că FMI nu slăbește deloc „surubul” (dimpotrivă, prin fel și fel de manipulări ale statisticilor și „previziunilor” ne mai strânge un pic la zid) nu s-ar datora vreunei temeri că România ar putea întârzia cu vreo tranșă, ci pentru a ne determina să intrăm singuri pe culoarul unui nou segment de aplicații și experimente financiar-fiscale de tip „politici FMI”.

De fapt, prin felul în care instituția ne „lucrează” imaginea de țară, estimând devalorizări catastrofale și iminente ale cursului valutar, dar și alte pocinoage financiar-fiscale (deși rapoartele din vre-

mea în care ne împrumutam fără rațiune arătau o Românie în stadiul de motor al Europei la multe capitale; or, pentru acele minciuni, România are dreptul să ceară un audit de țară legat de fondurile de la FMI!), organizația pregătește acum momentul în care noi singuri vom ajunge la „concluzia” că, indiferent de costurile pe care le vom suporta, se impun refinanțări și reordonări de tranșe.

Este însă și o atitudine „prudențială” a Fondului, o precauție față de comportamentul anterior al României. Căci, deși este clar că ar fi imposibil să mai restituim ratele ca în anii '80 (anticipat, ceea ce ar da peste cap planurile oricărei bănci!), FMI nu este mulțumit nici de eventuala noastră reușită de a plăti tranșele la timp. În fapt, instituția trebuie să ne convingă, cât mai repede chiar!, că nu putem restitui banii la timp. Mai ales că 2013 a fost proiectat ca un maxim al sumelor ajunse la scadență, ilogice la nivelul restituirilor, după care sumele anuale de plată scad considerabil, la sume suportabile.

România și ar putea onora, totuși, masivele obligații de plată din 2013, respectându-și graficul de rambursare și fără a cere rescadențări costisitoare, dacă ar apela la rezerva BNR. Acolo sunt suficiente acoperiri și chiar dacă am risca o descoperire temporară a monedei naționale, am putea totuși să

rambursăm la timp sumele aferente anului viitor. Or, pentru a-i convinge pe guvernanți să nu apeleze la rezerva BNR, asistăm astăzi la o continuă denigrare dinspre Fond și alte instituții internaționale a posibilităților financiare reale ale României, în special prin prognozarea unor cursuri catastrofale ale cursului valutar.

De aceea, este timpul să ne trezim din lungul somn al rațiunii. Să înțelegem cu cine avem de a face. Mai ales că, deși în timpul premierului din umbră, Jeffrey Franks, cu toții știam cine conduce de fapt România, nu ne-am deranjat să conștientizăm pericolul unui viitor context de impuneri directe. Cel puțin nu atâta timp cât această subordonare a suveranității deciziilor, cel puțin a celor financiare, era frumos împachetată....

FMI a schimbat fățiș și amenințător felul de abordare iar, de la insinuări și recomandări, astăzi ne dictează ce avem de făcut în țara noastră. A început cu ultimatumul dat guvernanților pentru a „rezolva” lucrurile la Oltchim, în fapt, lichidarea combinatului (decizând în numele nostru că nu merită să investim 20 de milioane de euro în salvarea platformei) și continuă cu indicații despre felul în care trebuie să reformăm și sectorul... social. Iar la accelerarea procesului prin care FMI se impune ca decident fățiș peste destinele României contribuie din plin și atitudinea slugarnică a

guvernăntilor. Care în loc să ceară fondului să rămână între limitele competențelor sale, s-au dus cu fruntea plecată să întrebe „jandarmul” financiar dacă au voie să facă una-alta. Să revizuiască, de exemplu, cadrul de dialog social, înaintând FMI modificările dorite chiar dacă acestea nu erau de domeniul instituției!

Un spectacol umilitor al vasalității la care contribuie și președintele României, acesta cerându-și insistent scuze la ultima întâlnire cu delegația FMI pentru că România nu a reușit să... satisfacă instituția. Dar ce suntem noi, domnule președinte, o țară de sub crucea de piatra pentru a satisface poftele acestora? Iar în fața scuzelor aberante ale președintelui, normal că FMI a plusat și a început să ceară reforma sistemului sanitar, ba și pe cea a Educației. Or, mâine-poimâine o sa ne trezim că FMI stabilește și programa școlară!

Mizerabilă dar și degradantă este și atitudinea premierului. Care, deși se jura când partidul lui era în opoziție că va pune sub semnul întrebării acordul cu FMI, ori măcar îl va rediscuta, acum se târăște în genunchi în fata FMI.

Or, chiar am ajuns slugile licuriciului financiar multinațional? Păi, vorba lui Băse', ghici ghicitoarea mea, ce o să se întâmple pe mai departe?!

Un manualul merit să creeze imaginea unui grup etnic compact

Ioan Lăcătușu

Manualul de Istoria Secuimii editat de consiliile județene Harghita și Covasna, pe lângă numeroasele informații referitoare la principalele evenimente, instituții, personalități, mituri și legende referitoare la istoria secuilor și maghiarilor din fostele scaune secuiești, are ca principală caracteristică o regretabilă și nepermisă omisiune, respectiv nepunerea în evidență, în spiritul adevărului istoric, a numeroaselor și durabilelor relații și interferențe ale secuilor cu românii.

Eludând adevărul istoric prin omisiune, autorii manualului nu menționează nimic despre conviețuirea româno-secuiească care datează din 1234 și se referă la „Episcopatul cumanilor”, despre episodul în care românii și secuii au acționat împreună împotriva invaziile tătarilor, din 1241-1242, despre însemnările cronicarului Simon de Keza (1282-1283), sau despre cooperarea româno-secuiească și numeroasele și profundele

legături ale secuilor cu românii din Transilvania, Moldova și Țara Românească, în întreg Evul Mediu.

Aspectul principal al acestor relații vechi și strânse, dintre secuii și români, l-a constituit fenomenul de mare importanță istorică al secuizării (maghiarizării) unei considerabile părți a populației românești din zonă, realitate pusă în evidență de lucrările de specialitate. În manual, însă, nu se vorbește nimic despre secuizarea românilor prin nume, prin religie, prin polica sistematică de maghiarizare, despre pierderea identității românești, despre marginalizarea românilor, despre oropsirea lor, despre felul cum au fost siliți acești români să plece ori să devină „buni maghiari” și „buni români” (Academician Ioan Aurel Pop).

Din cele zece valuri de asimilare imediată și de alungare a românilor din „secuime”, puse în evidență de academicianul Nicolae Edroiu, cinci sunt înregistrate între 1850 -1992, fiind relevate clar de

recensămintele moderne, fie că ele au fost efectuate sub administrație austriacă, ungurească sau românească. Despre drama deznaționalizării românilor din fostele scaune secuiești, despre fenomenul „Bodogaia”, localitate unde în secolul al XVIII-lea erau două biserici românești: una Ortodoxă și alta Greco-catolică, autorii manualului nu suflă o vorbă, așa cum nu menționează comunitățile din județele Covasna și Harghita care, în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea aveau o populație românească numeroasă, iar astăzi este drastic diminuată sau chiar dispărută, așa cum este cazul localităților Ghelintă, Micfalău, Bixad, Belin, Lisnău, Cernat, Joseni, Plăieșii de Sus, Merești, Lăzărești, Ocland, Frumoasa, Mihăileni etc. Preocupați de prezenta istoria unei zone monoetnice maghiare, a unui „bloc compact secuiesc”, eludând adevărul istoric, autorii nu pomenesc nimic despre personalitățile românești născute în sud-estul Transilvaniei, elite locale, regionale și de valoare națională, de o mare diversitate socio-

profesională, din rândul cărora menționăm: opt ierahi ai Bisericii Ortodoxe Române (patriarhul Miron Cristea, mitropoliții Nicolae Colan și Alexandru Niculescu și episcopii Justinian Teculescu, Veniamin Nistor, Emilian Antal, Sofian Brașoveanu și Ignatie Mureșan), scriitori, publiciști, oameni politici (Octavian Codru Tăslăuanu, Ghiță Popp, Romulus Cioflec, Horia Teculescu ș.a.), profesori universitari, cercetători, protopopi-cărturari, ieromonahi, autori de manuale școlare, militari, artiști, sportivi de performanță etc.

Făcând abstracție de faptul că realitatea etno-demografică din județele Covasna și Harghita nu este de departe imaginea unui grup etnic compact, autorii nu abordează problema populației de romi, populație care potrivit unor studii demografice depășește 10% din totalul populației județului Covasna și 5% din cea a județului Harghita.

Din aceleași considerente, care nu au nimic cu deontologia unor autori de manuale școlare, nu se specifică faptul că în județele Covasna și Harghita există

un număr însemnat de persoane cu dublă ascendență identitară, membri ai familiilor mixte. Numai la recensământul din 1992, în județul Covasna existau 2724 familii mixte, iar în județul Harghita 2960 de asemenea familii. Autorii nu se gândesc ce drame pot provoca în aceste familii politica lor și a celor care i-au pus să scrie astfel, de a crea cu orice preț o himeră a unui bloc etnic pur maghiar în zonă.

Sunt doar câteva exemple despre gravele omisiuni ale unei lucrări destinate elevilor de etnie maghiară din județele Covasna și Harghita, din ciclul gimnazial, carte editată din fonduri publice, și care, prin conținutul și mesajul său antiromânesc aduce grave prejudicii, pe termen mediu și lung, unei conviețuiri interetnice normale, într-un spațiu multiethnic și pluriconfesional, unde fiecare poate să-și respecte istoria, cultura, credința, tradițiile și valorile moștenite de la înaintași și să-și afirme identitatea proprie.